

'(No) Snaps'

De nieuwe tentoonstelling '(No) Snaps' werd samengesteld door de Belgische kunstenaar Kris Van Dessel in de Nederlandse galerie Freeman in Aardenburg. Het is het laatste luik in een trilogie die Van Dessel opzette, deels in samenwerking met Jean-Marie Bytbeier.

KOEN DELAERE, 'UNTITLED' 2008, COURTESY FREEMEN GALLERY V

Van Dessel: "Met 'My.Painting' in Lokaal 01, 2009 in Breda, voorafgegaan in Hasselt door 'De Visuele Compositie van de Plaats', wou ik samen met Jean-Marie onderzoeken in hoeverre een schilderij de ruimte kan beïnvloeden. Hoe de toeschouwer hierbij een belangrijke rol inneemt door (gedwongen) een standpunt in te nemen. In Breda selecteerden we 40 schilderijen die niet verhalend waren maar die op één of andere manier verwezen naar de plaats buiten het canvas. Enkele schilderijen waren abstract (b.v. Kees Goudzwaard) terwijl veel schilderijen herkenbare (Luc Tuymans) of zelfs fijn uitgewerkte landschappen of plaatsen toonden (Patrick Vanden Eynde)."

"In '(No)Snaps' wordt elke verwijzing naar herkenbaarheid achterwege gelaten. In de titel wordt verwezen naar snapshots. In een groot deel van de actuele schilderkunst vertrekt de kunstenaar van een foto (snapshot) om een schilderij te maken. Terwijl veel 'jonge' schilders tegenwoordig puur vanuit een abstractie vertrekken en er toch sterk in slagen om de gebeurtenis verder te laten lopen buiten het doek. Met de keuze van schilders gebeurt dit in deze expo door de waarneming van de kijker te saboteren."

Kris Van Dessel vroeg criticus Christophe Van Eecke om een duidende tekst bij de tentoonstelling. Die schrijft onder meer: "De schilderijen in '(No) Snaps' zijn, zoals de titel suggereert, geen echte snapshots. Maar aangezien de ontkenning tussen haakjes wordt opgehouden, zijn ze het ook weer niet niet. De werken in deze tentoonstelling houden zich op in de plooiën tussen een momentopname die je ziet en het moment waarop ze ons weer ontsnapt. Wat ze oproepen, is een suggestie van ruimte, van plaats, van een moment; maar wat ze tonen, wordt ons tegelijk onthouden. De plaatsen die deze snapschilderijen tonen, krijgen nooit echt vorm. Ze zijn deels uitgeveegd, zoals in het werk van Michiel Ceulers; staan op het punt te vervagen, zoals in de overbelichte doeken van Karen Vermeren; of worden deels afgedekt, zoals in het werk van Manor Grunewald en Kris Van Dessel.

Wat de werken in '(No) Snaps' verbindt, is een zekere agressie, een aanval op de waarneming. De doeken suggereren dat er iets te zien is, ze bieden ons de aanzet van een vorm, van een ruimte, maar saboteren tegelijkertijd onze waarneming ervan. Linda Arts doet dit zelfs letterlijk door het getoonde achter gestileerde patronen te verbergen (mogen we denken aan de latten van een zonnewering? Of doen we de doeken dan figuratief geweld aan?). Het motief dat de getoonde werken verbindt, is dan ook de obstructie van de waarneming. Dat geweld, dat het midden houdt tussen een

geweld tegenover de toeschouwer en een geweld tegenover het onderwerp dat niet tot de verschijning wordt toegelaten, hoeft trouwens niet altijd gehuld te zijn in agressie. De bijna abstracte landschappen van Koen Delaere hebben een sublieme poëzie, krachtig en nooit zoet. Terwijl de vormen naar een expressieve culminatie evolueren, namelijk een doek met de essentie van wat het wil uitdrukken, komt tegelijkertijd de materialiteit van het werk naar voor in het nadrukkelijk geschilderde oppervlak van Delaeres werk." (MR)

'(No) Snaps' tot 26 september in Freeman Gallery, Marktstraat 11
Aardenburg/Sluis
www.freemengallery.nl

<H>ART 70

9/9/2010